

větvičkami cesmíny, které Dawesová naaranžovala do láhve od mléka. Kuchyně byla nejpraktičtější místností Black Elmu, žila pravidelnou péčí, úhledná svatyně světla. Takhle se Dawesová vypořádávala s tím vším, co se stalo, s tím stvořením cíhajícím v plesovém sále.

Alex měla svou rutinu. No, vlastně Dawesová měla svou rutinu a Alex se ji snažila zachovávat. Teď jí připadala jako skála, které se dá přidržet, když ji zmáhá strach. Odemknout dveře, probrat poštu a položit ji na pult, naplnit Cosmovy misky čerstvým kočičím žrádlem a vodou.

Obvykle bývaly prázdné, ale dneska měl Cosmo miskou s krmením převrácenou, granule ve tvaru rybiček se válely po podlaze jako němý protest. Darlingtonova kočka nerada zůstávala sama. A možná ji děsilo, že není tak úplně sama.

„Nebo jseš prostě malej vybíraje hajzlík,“ zamumlala Alex a uklidila to. „Vyřídím tvý připomínky šéfkuchaři.“

Nelíbilo se jí, jak zní její vlastní hlas, tak neosobně v tom tichu, ale donutila se pomalu a metodicky dokončit práci. Znovu naplnila obě misky, vyhodila reklamní poštu pro Daniela Arlingtona, účet za vodu si zastrčila do tašky, odnese ho do Il Bastone. Jednotlivé pečlivě prováděné kroky rutiny ale žádnou ochranu nepřinášely. Napadlo ji, že si uvaří kafe. Posadila by se s ním ven na zimní slunce a počkala, až za ní přijde Cosmo, až uzná za vhodné nechat plížení v bludišti živých plotů a slídění po myších. To by mohla udělat. Potlačit starost a zlost a pokusit se vyřešit tuhle hádanku, i když neměla chuť sestavovat obrázek, který se jí vynořoval s každým dalším příšerným dílkem.

Podívala se ke stropu, jako by mohla prohlédnout prkny nahoru. Ne, nemůže si vyseďávat na verandě a tvářit se, že všechno je

tak, jak má být, jestliže ji svrbí nohy, jak se jim chce vylézt do schodů, jestliže ví, že by se měla rozběhnout pryč, zamknout za sebou kuchyňské dveře a předstírat, že o tomhle místě v životě neslyšela. Přišla sem z jistého důvodu, ale teď žasla nad vlastní hloupostí. Na tenhle úkol nestačí. Promluví si s Dawesovou, možná dokonce s Turnerem. Výjimečně vymyslí plán, místo aby se po hlavě vrhla do maléru.

Umyla si ruce ve dřezu, a teprve když se obracela pro utěrku, všimla si těch otevřených dveří.

Utřela si ruce a snažila se nevnímat, jak zběsile jí buší srdce. Nikdy předtím nezaznamenala, že ve spižírně mezi úhlednými prosklenými kredencemi jsou dveře. Nikdy je neviděla otevřené. Neměly být otevřené ani teď.

Možná je tak nechala Dawesová. Jenže Dawesová si lízala rány po rituálu a schovávala se za svými poznámkovými kartičkami. Nebyla tu už pár dní, naposled tehdy, když naaranžovala do sklenice tu cesmínu, obrázek ideálního, úhledného a jednoduchého života. Protijed na zbytek jejich dní a nocí, na to tajemství nahoře.

Ona ani Dawesová se nikdy moc nezabývaly spižírnou, jejími řadami zaprášených nádob a skla, polévkovými mísami velkými jako menší vana. Byla to jedna z mnoha zbytečných končetin starého domu, neužívaná a zapomenutá, po Darlingtonově zmizení ponechaná svému osudu, aby zakrněla. A rozhodně si nevšímalý sklepa. Alex na něj nikdy ani nepomyslela. Až teď, jak tak stála u kuchyňského dřezu, obklopená hezkými modrými kachličky s větrnými mlýny a plachetnicemi, a hleděla na tu černou díru, dokonalý obdélník, nečekanou prázdnotu. Vypadalo to, jako by někdo prostě odloupl část kuchyně. Vypadalo to jako otevřený hrob.

Zavolej Dawesové.